

8°  
Indoch  
156  
(L)

# TRINH - THẨM tiểu - thuyết

VŨ-CÔNG-ĐÌNH  
DỊCH THUẬT

ĐĂNG

S A O D O



DEPOT LEGAL  
INDOCHINE  
N° 624

HANOI  
DỊCH GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN  
1927

Số 4

Giá 0\$10

Mỗi thứ bảy xuất-bản một cuốn

Các ngài muốn dùng thứ quà  
đẹp và nhã, hay đề trang  
hoàng trong khi ngày  
tết, Xin mời các  
ngài lại xem  
hiệu :

**ĐỒ-BÁ-HOẠT**  
18, Phố Hàng Trống — Hanoi

Có đủ  
các mẫu  
thêu đẹp có thể  
vừa ý các ngài.

## CƠ-QUANG

138, Rue du Coton, Hanoi

### Giấy nói số 599

Bản hiệu bán đủ các đồ thuộc về điện, các thứ bóng đèn,  
các thứ quạt treo trần nhà và đèn bàn (marque Marelli) về  
các thứ chuông điện.

Bản hiệu có nhận mắc đèn các nhà tư và đình xin lửa nhà  
máy được chóng. Các quý-khách muốn gọi thợ chữa đèn, bất  
cứ giờ nào, bản hiệu cũng cho thợ đi chữa ngay.

Bản hiệu lại có siêng mại kèn và chữa các thứ máy. Xin các  
quý-khách chiếu cố cho, bản hiệu linh giá rất phải chăng.

**Nguyễn-ngọc-Nhã**

Kính cáo



Mã-Long bèn kéo bá-tước mà rằng :

— Thôi đừng đừng mất thì giờ nữa. Chúng ta hãy đi khám xét nơi khác rồi, sẽ tìm cách mở cái cửa này sau.

Hai người bèn lên một cái thang cheo ở cuối hầm rồi lên một cái gác ở phía trái.

Trong nơi này chứa toàn những đồ mỹ-nghệ nhỏ nhỏ. Nào là kim-cương, hồ-phách, ngọc-thạch, nào là đồ vàng, bạc, bạch kim, nào là đồ ngà, đồ sứ.

Nhà này tuy nhiều phòng, nhiều lối, song xây dựng một cách rất tài tình khôn khéo, phòng dự khi có phòng nào phát hỏa thì không có thể cháy lan sang phòng bên được.

Bá-tước xem xét cái kiểu nhà tắc lưởi khen rằng :

— Cái kiểu nhà của *Đảng Sao Đỏ* này thật là khéo lắm. Bá-tước nói đoạn rồi thở giải ra vẻ buồn rầu dẫu dớn lắm và nói tiếp luôn rằng :

— Chúng ta đã vào được trong cái nhà bí-mật của *Đảng Sao Đỏ*, đã mấy giờ đồng hồ rồi, mà chưa vận-động được điều chi hữu-ích. Bây giờ lòng tôi lại sợ nhớ đến người tình-nhân của tôi, mà tôi buồn rầu, thương xót xin tôn-ông chớ quên những lời mà tôi đã thỉnh cầu tôn-ông.

— Sao ngài vội nản trí làm vậy, ngài cứ an lòng chúng ta đã vào lọt cái nhà bí-mật này rồi, thì chúng ta phải kiên-tâm mà khám xét. Chẳng mấy lúc nữa

mà chúng ta dò được hết manh-mối, rồi tức khắc sẽ tìm thấy tình-nhân ngài.

Bá-tước nghe Mã-long nói đoạn, so vai ra vẻ tuyệt-vọng, chẳng nói chẳng rằng, rồi đứng ngậy người. Lúc đó linh hồn bá-tước hình như bay phăng phất lên trời cao ngất, xuống đáy bể đen om vậy. Cái sắc thịt thì đứng sững như tượng đồng coi vẻ rất thương tâm.

Nào cô Đào-Loan tình-nhân của bá-tước đâu, nếu cô có ở trong cái nhà này, thì sao trong bấy nhiêu cái phòng, hai người đã ra công tìm sục, mà không thấy bóng.

Bá-tước vào trong nhà bí-mật tìm mãi không thấy người yêu, sinh lòng chán nản, mà thương tiếc, mà ngây ngô như điên dại vậy.

Thật đáng thương thay cho bá-tước, vì người yêu mà mạo-hiểm, song chắc đâu người yêu của bá-tước có thật lòng một dạ với bá-tước, hay là người yêu bá-tước lại yêu người khác mất rồi. Tấm lòng đàn bà thật là khó hiểu, nhà đại tâm-lý-học cũng khó lòng mà xét cho ra.

Hay là bọn bí-mật rồi Đào-Loan vào trong một cái phòng rất kín mà hai nhà do-thám chưa dò thấy vết chẳng.

Thám tử bên kéo bá-tước đi về nẻo cuối hầm. Lúc đó bá-tước vẫn hình như ngao ngán can-tràng nên cứ cầm mặt xuống đất mà đi theo.

Ngay lúc ấy, gần phía hai người đang ngó quần nhìn quanh, thì có một thiếu-nữ nhan sắc tuyệt vời, đứng ở trong phòng kín. Người thiếu-nữ này chính là tình-nhân của bá-tước Lê-Viên. Cô vẻ người tầm thước, khổ mặt nở nang, đôi con mắt biêng biếc xanh xanh, cặp mày ngài thanh thú, tựa như nét phẩy nhẹ nhàng của một hoa sĩ trứ-danh. Đôi má hồng phơn phớt tựa như vỏ quả đào chín giữa mùa, lại thêm cặp môi son thắm và mái tóc như luồng tơ vậy.

Cô đứng trong phòng kín, vẻ mặt vẫn tươi tỉnh như không mà chừng chừng nhìn hai nhà do thám đang ngo ngác tìm tòi.

Ngay lúc đó bá-tước trông thấy Đào-Loan đương đứng trong cửa kính, kêu rú khôn mừng :

— Trời ơi ! Đào-Loan kia rồi. Đoạn chạy sấn lại phía người yêu.

Thiếu-nữ Đào-Loan bị rớt trong phòng chung quanh vây kín, phía mặt có cửa làm bằng những thoi sắt rất to tựa như cửa nhà tù tội nhân vậy.

Thám-tử Mã-Long bèn hết sức vạy cái xích buộc cửa phòng ấy để cứu thiếu-nữ ra.

Phiến cửa vừa mở thì bá-tước chạy tọt vào, ôm lấy Đào-Loan mà lòng mừng lụy rỏ.

Thiếu-nữ được gặp bá-tước nổi mừng khôn tả giở đôi hàng lệ nức nở mà rằng :

— Trời ơi ! Em tưởng rằng cái đời em thật là tuyệt-vọng, không thể nào lại được gặp mặt cậu nữa đây.

Thám-tử Mã-Long thấy vậy, biết ý lơ lảng r khác, để cho cặp uyên-ương tự do kể lể nỗi niềm riêng. Trong khoảng mười phút thám-tử mới lại gần người thiêu-nữ, hỏi han người thiêu-nữ, cái cuộc phiêu-lưu xảy ra cho cô từ khi bị bọn gian-phi bắt thế nào. Nhưng người thiêu-nữ đáp lại những câu dù dờ dờ dần, hình như trí cô thiêu-nữ siêu bạt mất cả tinh thần vậy.

Cô chỉ đáp lại rằng, khi cô bị bắt thì cô không biết chi cả, đến khi bị rớt ở trong hầm tối, năm, sáu bữa nay chỉ thấy một người che kín mặt, đưa đồ ăn vào cho cô rồi lại trở ra. Người che kín mặt ấy cũng chẳng nói năng hỏi han chi cô cả.

Mã-Long nghe vậy rồi nhìn bá-tước mà rằng :

— Thôi, được rồi. Bây giờ chúng ta hãy ra khỏi hầm này đã, rồi tôi sẽ liệu cách tra xét cái việc bí-mật này cho tỏ tường.

Đoạn, ba người cùng im hơi lặng tiếng, thẳng đường thang, đi lên phòng hội họp của Đảng sao Đỏ ở tầng gác thứ hai.

Khi đã tới nơi phòng ấy, thám-tử Mã-Long bèn tiến lại phía bàn giữa phòng. Chàng quoy cái kim đồng hồ bí-mật một vòng, để đóng hết các cửa phòng bí-mật mà chàng cùng bá-tước đã sục lợi khám xét hồi nầy.

Khi những cửa phòng bí-mật trong đan nhà ấy đóng kín mít lại rồi. Những cầu thang kì lạ ở góc

tường đã biến thành ra những tử-sách và tường kín rồi : Thám-tử Mã-Long bèn đóng cái nắp hộp đồng đen để giữa bàn lại rồi nói rằng :

— Thôi, thế là xong. Vậy bây giờ chúng ta xuống nhà dưới rồi về.

Bá-tước bèn nói rằng :

— Tôn-ông nói phải đấy, bây giờ đã hơn bốn giờ rồi. Vậy chúng ta liệu về sớm một chút. Chừng nửa giờ nữa thì mặt trời sẽ đỏ chói vùng đông mà chúng ta mới ra về thì thật bất tiện lắm.

Ba người bèn vào thang máy, vận chạy xuống dưới nhà, trong một phút đồng hồ cái thang máy đã dừng lại ở cái đàn phòng mà bá-tước cùng nhà trinh-thám bỏ ngõ bước vào lần đầu, hồi nửa đêm.

Nhà trinh-thám chạy vội ra phía cửa lấy chìa khóa có lò so, cha vào ổ khóa vặn.

Chàng vặn đi, vặn lại, hồi lâu rồi rút ra hình như bực tức lắm.

Bá-tước Lê-Viên thấy vậy, ngạc-nhiên hỏi :

— Tại sao tôn-ông ra vẻ dờ dẩn làm vậy ?

Thám-tử lắc đầu một vẻ, mất hi-vọng mà rằng :

— Nguy cấp rồi. Cái chìa khóa này dùng để mở ra lại không được.

— Tôn-ông nói thế nào, chìa khóa bí-mật ấy dùng mở cửa vào được, mà lại không mở ra được ư ?

— Phải, tôi vặn cái chìa khóa này như cách tôi mở cửa hồi nãy, nhưng không thấy ổ-khóa chuyển

động chi cả. Vậy tôi dám chắc rằng có một cái máy bí-mật riêng để mở phiến cửa này. Cái máy bí-mật để mở cửa này chúng để vào đâu, tôi chưa dò được vết. Nếu tôi không tìm được máy bí-mật để ra về thì bọn ta đành chịu rớt trong nhà kín này thôi.

Thám-tử nói vậy rồi đứng chờ ra vẻ kinh sợ lắm.

Bá-tước Lê-Viên thấy nhà thám-tử đứng chờ một vẻ mất cả hi-vọng. Chàng bèn ôm tình nhân lắc đầu kêu rằng :

— Trời ơi, chúng ta bị mắc cạm trong nhà này rồi biết lấy đường lối nào ra cho thoát được.

Thám-tử quay lại bảo bá-tước rằng :

— Tôi mở phiến cửa này không thấy chuyển, vậy ngài lấy chìa khóa này mở xem có ăn thua chi không.

Bá-tước bèn cầm chìa khóa, bấm lò so tra vào ổ khóa vặn đi vặn lại cũng chẳng thấy gì.

Thám-tử Mã-Long thấy vậy so vai mà rằng :

— Không mở được đâu. Thôi chúng ta bị rớt rồi, liệu cách khác kéo uổng phí thì giờ.

Bá-tước ngoảnh nhìn thấy nàng Đào-Loan, châu xa lã chã, đứng dựa vào phía tường run lấy dẫy mà mặt mày tái mét tựa như khi bị gặp con ác thú dọa nạt vậy. Lúc ấy trong lòng Lê-Viên bí tước bùng bùng như lửa cháy, vặn mạnh cái khóa mà rằng :

— Quái lạ thật thôi. Cũng một cái chìa khóa dùng mở vào được, mà mở ra thì không được là nghĩa làm sao.

Thám-tử vỗ vai bá-tước mà rằng :

— Tôi đã bảo không mở được đâu.

Bá-tước Lê-Viên nghe vậy, ngẩn nhìn tình nhân một vẻ đau đớn rồi vất mạnh cái chìa khóa xuống đất mà rằng :

— Nếu phiến cửa này không thể mở ra được thì chúng ta đành chịu bó tay đứng chết trong nhà kín này hay sao.

Bá-tước nói vậy rồi sờ soạn xem xét cái cửa. Phiến cửa này làm rất dày dặn chắc chắn. Phía trong bọc một tấm kẽm giầy chừng hai phân, không có khe khốch chi cả. Nguyên chỉ có một lỗ nhỏ để tra chìa khóa thôi, Bá-tước bèn lấy giao díp này mở hồi lâu, mồ hôi chảy nhễ nhại, gầy cả mũi giáo mà chẳng ăn thua chi.

Thám-tử Mã-Long sờ vai mà rằng :

— Ngài làm thế là mất cả thì giờ vô-ích đó.

Một cái cửa bọc sắt kín mít thế kia mà ngài dùng con giao bé bằng ngón tay thì này sao cho cửa mở ra được.

Bá-tước vô đầu bức tai mà rằng :

— Vậy tôn-ông bảo phải dùng đến mưu-kế nào để ra cho thoát nhà này. Hay là chúng ta gọi cửa xem có ai đi qua đường để họ vào cứu chúng ta. Hay là chúng ta phá phiến cửa này ra.

Thám-tử thò hai vào túi quần, dựa vào tường mà rằng :

— Cái kê ấy cũng không thể thi-hành được, vì con đường này như nơi tha ma mộ địa, ít kẻ vắng lai, và dân cư ở con đường này ai cũng đều tưởng rằng nhà này bỏ hoang đã lâu rồi. Vả lại tường và cửa nhà này, dầy dạn kín mít như ngục thất tội nhân. Dẫu gọi to, gào rĩ cũng chẳng ai nghe tiếng gì. Dẫu đập phá cũng vô hiệu quả, phiến cửa này cũng chẳng mở ra được và lại thêm nhọc sức mà thôi.

— Vậy thì ý tôn-ông tính sao ?

— Ý tôi chỉ e rằng, những lúc đêm khuya mà đảng bí-mật không cất người canh gác cái nhà ghê-gớm này. Vậy tôi dám chắc rằng, tinh xương mờ sáng sẽ có một hội-viên trong đảng bí-mật đến canh gác phía ngoài nhà này.

— Vậy thì làm sao ?

— Vậy thì những tiếng ngài phá cửa gọi người cầu cứu thì tên hội viên do-thám của *Đảng Sao Đỏ* sẽ biết chúng ta đã vào được trong nhà này, mà chúng ta bị rớt không biết lối ra.

— Cốt nhiên, nếu tên do-thám của *Đảng-Sao-Đỏ* biết chúng ta bị rớt thì lại càng may mắn chớ sao.

— Nếu ngài nghĩ thế thì ngài lầm to. Nếu tên do thám nghe tiếng đập cửa thì hẳn có thể đoán ngay ra được rằng chúng ta là hạng người thế nào. Xin ngài cũng đừng tưởng lầm nữa rằng, tên do thám của *Đảng-Sao-Đỏ* nghe thấy tiếng chúng ta gọi cầu cứu mà hẳn mở cửa cho chúng ta ra đâu. Tôi giám chắc rằng hẳn sẽ đem tin này kịp báo cho viên

chúa đảng Trần-Chang biết. Giáo-sư Trần-Chang sẽ bày mưu hãm hại chúng ta hoặc Trần-Chang dùng máy phá đổ cái nhà này thì thân sắc chúng ta tiêu tán ra tro hết. Vậy thì ý-kiến ngài cho là thế nào.

Bá-tước Lê-Viên cứ đứng yên, ra chiều nghĩ ngợi mà không đáp.

Thám-tử Mã-Long lại nói luôn rằng :

— Thật đấy bá-tước ạ. Chúng ta cứ vững tâm, im hơi lặng tiếng còn hòng sống sót ở đời.

— Vậy thì tôn-ông bảo liệu mưu-kế nào mà ra thoát khỏi cái nhà ghê-gớm này.

— Phải tìm cách chớ. Chúng ta phải tìm cái máy bí-mật ẩn chuyền vào phiến cửa này rồi mới có thể mở ra được .

Tôi giám chắc rằng cái cửa này chỉ dùng khóa mở vào được mà thôi, còn mở ra thì phải dùng một cái máy ngầm riêng mắc quơnh trong đan phòng này.

— Tôn-ông nói phải lắm. Vậy bây giờ chúng ta đi sục tìm xem có thấy cái máy bí-mật kia không.

Bá-tước nói vậy cùng thám-tử sục đội tìm tòi khắp trong đan phòng ấy hồi lâu mà chẳng thấy gì, sau hai người bèn sang phòng có thang máy tìm tòi, Hai nhà do-thám cứ ra công cùng sức chẳng hề nản chí ngã lòng, khám xét hết các khe khốc thang máy đèn các phía tường rồi lại tỉ-mỉ khám xét đến những viên gạch lát dưới sàn cũng chẳng thấy chi.

Cái then cửa bí-mật mắc ngàm vào phía nào, ngách nào mà hai nhà do-thăm đành chịu đứng chờ nhìn nhau, không thể sao tìm ra cho thấy. Lòng kiên-nhẫn của nhà thám-tử cũng phải đâm ra chán nản. Lúc hai nhà do-thăm đang cùng nhau khám-xét tìm tòi thì phía ngoài, vừng đông đã đỏ ối. Bá-tước Lê-Viên vội móc túi lấy đồng hồ ra xem thì đã tám giờ sáng rồi, Bá-tước đứng lặng hồi lâu rồi sẽ bảo thám-tử rằng.

— À này tôn-ông ạ, tôi chợt nghĩ rằng, có lẽ cái máy để mở phiên cửa này, mắc ở trong phòng hội họp của Đảng Sao-Đỏ tại tầng gác thứ hai cũng nên.

Thám-tử Mã-long châm điều thuốc lá hút rồi nói.

— Vậy thì chúng ta thử lên khám xét xem có thấy cái máy bí-mật kia không, rồi liệu kê khác để ra khỏi nhà này chớ. Chẳng lẽ chúng ta chịu bỏ tay đợi cái chết hay sao.

Trong khoảng vài phút sau thì cái thang máy đã dừng ở tầng gác thứ hai. Thám-tử cùng bá-tước vội mở cửa phòng, vặn đèn khám xét. Nhưng hai nhà do-thăm khám xét mãi cũng chẳng thấy chi. Chàng Mã-long ngồi chờ ở ghế dựa, ra vẻ mất cả hi-vọng. Bỗng chàng thả giải vịn hai tay vào bàn rồi đứng phắt dậy. Ngay lúc ấy bàn tay chàng sờ vào cái máy ở bàn. Mã-long vội lật cái khăn bàn lên xem xét-kỹ càng, mắt chàng óng ánh vẻ mừng mà rằng :

— Thật là thần bản-mệnh mạch bảo ta đây, có lẽ cái mu gỗ này là cái khóa để mở phiên cửa bí-

mặt kia cũng nên. Nhưng lạ sao, cái máy này lại không có đề chữ, điện chuyển đi đâu.

Dẫu không đề chữ rõ ràng mặc lòng, ta cũng nên tò mò thí-nghiệm xem sao.

Thám-tử nói vậy rồi bấm mạnh cái mu gỗ thụt xuống. Bỗng có một tiếng «rắc» kêu ở trên trần nhà, hai người rật mình, ngừng nhìn lên thì thấy một phiến gương to trong lòng lọng, hiện ra, lơ lửng ở trên trần nhà.

Bá-tước Lê-vien quay nhìn nhà trình-thám, ra vẻ ngạc-nhiên hỏi rằng :

— Lạ nhỉ. Một tấm gương hiện ra lơ lửng ở trên trần nhà, là nghĩa lý gì.

— Ngài muốn hỏi tôi, tấm gương kia dùng để làm gì phải không.

— Vâng, tôn-ông bảo tấm gương lạ lùng kia dùng để làm gì ?

— Ngài muốn biết tấm gương lạ lùng kia dùng để làm gì, thì ngài hãy nhìn vào đĩa tấm gương ấy ngài sẽ biết.

Thám-tử Mã-long nói đoạn rồi kéo bá-tước ngồi vào cái ghế dựa, mà nhà thám-tử vừa mới đứng dậy.

Cái ghế bá-tước Lê-vien vừa ngồi đối chiếu với tấm gương treo ở trên lò sưởi. Cái gương ở trên lò sưởi lại đối chiếu với cái gương lơ lửng trên trần nhà.

Tính chất hai cái gương này rất lạ lùng quái-dị. Kể sáng chệ ra hai cái gương kia, thật là tiên thánh

chớ chẳng phải là thường. Tàu bay lơ lửng trên quãng không trung đã lạ. Tàu ngầm vùng vẫy dưới đáy bể đen om đã kỳ. Thế mà hai tấm gương kia mới lại kỳ quặc lạ lùng hơn nữa.

Khi bá-tước Lê-viên vừa ngồi xuống ghê, nhìn vào tấm gương treo trên lò sưởi thì bỗng giật mình ngạc nhiên kêu rằng :

— Trời ơi ! Quái lạ nhỉ !

Ừ mà quái lạ thật, lúc đó bá-tước tưởng tượng như bá-tước mơ màng giấc mộng vậy.

Bá-tước trông ở trong gương, thấy rõ rệt cả con đường số 75, Hai dãy phố nhà nguy nga cao ngất, mái nhà bếp thì khói bay tua tủa. Trên vệ hè thì kẻ đi người lại. Dưới đường thì xe hơi, xe đạp, xe chở hàng cái lên cái xuống.

Mấy nhà do-thám đang bị dốt trong một cái nhà kín mít như ngục thất tội nhân, lòng đang ao ước ra ngoài, mà bỗng mắt được trông thấy những cảnh tượng ngoài phố tựa như mình ngồi trên gác thượng nhà khách sạn nhìn xuống vậy.

Bá-tước nhìn vào tấm gương hồi lâu rồi dụi mắt ngoảnh lại phía nhà trinh-thám hỏi rằng :

— Trời ơi ! Tôi vừa mơ mộng đó phải không ?

— Sự thật hiển nhiên đó, chớ mơ mộng gì.

— Vậy thì. . . . .

— Vậy thì, tấm gương tiên thánh đó *Đảng-Sao Đỏ* dùng để làm gì, ngài cũng thừa hiểu đi rồi vậy.

Cách sắp đặt hai tấm gương đó rất dãn dị, chẳng có chi làm lạ.

— Tôn-ông bảo tấm gương tiên thánh kia lại rất dãn dị ư?

— Thừa-phải, đảng bí-mật này dùng tấm gương kia để phòng-bị các nhà trinh-thám đình mò ở phía ngoài nhà này, Chúng nhờ tấm gương ấy mà biết, trước được những sự nguy-biến xảy ra cho chúng để chúng kịp liệu mưu kê tàu thoát.

— Cái đó thì cốt nhiên, nhưng tấm gương ấy tôn ông bảo dãn dị là ý nghĩa thế nào?

— Tôi bảo tấm gương ấy dãn-dị nghĩa là tính cách tấm gương ấy rất dãn dị, dễ hiểu. Tấm gương kia cũng giống như những tấm gương mà các tàu ngầm dưới đáy bể, dùng để trông thấy các tàu bè đi trên mặt bể vậy.

— À phải tôn-ông nói đúng lắm.

— Đấy, hiện bây giờ ngài đứng đối diện một cái gương nhiên-lý đó.

— Nhưng thưa tôn-ông tôi cũng vẫn chưa hiểu cái gương kia để trong phòng kín này mà sao lại trông thấy nhân-vật xảy ra ở ngoài phố được.

— Vậy ngài còn nhớ con đường 75 về nẻo nào không? Phiến tường cheo cái gương kia thì đối chiều với con đường 75. Vậy phiến tường trông ra con đường ấy có sây ngầm những ống kính thiên-lý vào đó mà những màn dạ treo ở bốn phía tường này

ta không trông thấy đó thôi. Sau hết những ống kính thiên-lý thu hình nhập vào tấm gương lơ lửng trên trần nhà. Những nhân-vật ngoài phố đã nhập vào tấm gương trên trần rồi truyền sang tấm gương treo trên lò sưởi này. Vậy bây giờ ngài đã hiểu cách dùng hai tấm gương thiên-lý của *Đảng Sao Đỏ* chưa?

— Thưa tôn-ông tôi hiểu rồi. *Đảng cướp* này dùng máy móc giỏi thật thôi.

— Thật vậy. Hội viên trong *đảng cướp* này toàn là những tay uyên thông học thức cả chó chẳng thường đâu.

— Thưa tôn-ông, vậy những lúc *Đảng Sao Đỏ* họp hội đồng thì viên chánh hội trưởng Trần Chang cứ ngồi trong cái ghế này mà trông vào tấm gương thiên lý để xem xét những nhân vật ngoài phố hay sao.

— Phải, chỉ nhờ có tấm gương thiên-lý ấy mà Trần-Chang có thể trông thấy phía ngoài trong khi sáng tỏ và khi lơ mờ tối.

— Nếu vậy thì thật đáng ghê sợ lắm nhỉ ?

Thám tử Mã-long so vai gật đầu mà rằng :

— Ừ mà cũng ghê thật. Tên giáo sư Trần Chang là một hạng học thức gian hùng, ta thật khó lòng mà đoạt được hắn.

Thiên-nữ Đào-loan nghe vậy thở gài rồi ngồi phịch xuống cái ghế gần đó mà rằng :

— Kể từ bữa em bị *đảng cướp* đánh thuốc mê em

đến giờ, em không để chí đến công việc của đảng cướp vận-động những gì. Em ngồi trong ngục, chờ dần như ngày như đại suốt ngày. Tưởng là cái đời em thật tuyệt-vọng. . . . .

Bá-tước Lê-Viên nói cướp lời rằng :

— Đào-Loan ơi, hiện nay chúng ta cũng hãy còn lẫn lóc ở trong ngục tối hiểm nguy. Vậy xin mọi đừng vội nói những lời đầu lớn ấy để cho tôi đứt từng khúc ruột. Hiện nay chúng ta đã được cùng nhau gặp mặt, thì cũng thôi ỏa được chút lòng bối rối rồi. Còn như nếu chúng ta không thể tìm được cách thoát thân chốn này, thì đánh cùng nhau chết cũng vui lòng.

— Xin cậu thứ lỗi, em vội thổ lộ những lời đầu đớn để cậu chẳng yên tâm, em thật vô lễ.

Người thiếu-nữ nói vậy rồi nước nở nổi lòng gục đầu vào cánh tay bá tước.

Thám-tử Mã-Long thấy vậy nói sốt sắn rằng :

— Xin ngài cứ kiên tâm vững trí, một việc nguy hiểm còn con mới xảy ra mà ngài đã vội nản lòng ngã trí, tưởng rằng tuyệt-vọng hay sao. Chúng ta đã mạo hiểm vào lọt nhà này thì chúng ta cũng có thể ra thoát được.

Bá-tước Lê-Viên nghe thám-tử nói sốt sắn vậy phân khởi nổi lòng mà hỏi rằng :

— Tôn-ông đã khám phá được lối ra rồi à ?

— Việc khám-phá được rồi, thì tôi chưa dám quyết mà đáp lại ngài, nhưng tôi mới tìm được vài kê, may thì ra được.

— Vậy kể ấy vận-dộng thế nào ?

— Tôi chợt nghĩ có hai kế. Kế thứ nhất là sách mở phiên cửa ở con đường 75, có một cái chìa khóa riêng nữa mà chúng ta chưa cướp được của giáo sư Trần-Chang, Nếu phiên cửa kia không mở bằng chìa khóa thì tôi chắc có máy bí mật riêng dùng để mở. Máy ấy mắc quanh trong nhà này mà chúng ta chưa khám phá thấy. Vậy muốn khám-phá được cái máy bí mật để mở phiên cửa kia thì phải đợi đảng cướp đến họp hội đồng. Khi chúng ra về, bọn ta nên nhìn xem thì chắc là khám-phá được cái máy bí-mật ấy.

— Cái chí nghĩ của tôn-ông thật là hay lắm.

— Nếu chúng ta không thi-hành cái kế thứ nhất được thì chúng ta sẽ dời đến cái kê thứ hai.

— Vậy cái mưu kế thứ hai của tôn-ông định vận-dộng thế nào ?

— Cái mưu kế thứ hai này lại rất dễ thi-hành vì phiên cửa số 24 dưới hầm sây ngậm vào tường.

— Thật vậy ư? thế mà tôi không chủ ý đến phiên cửa ấy đấy.

Thám-tử Mã-Long mỉm cười mà rằng :

— Ừ, thật là hạnh-phúc lạ thôi. May thay, óc tôi lại mau nhớ ngay được phiên cửa số 24 sây ngậm

dưới hầm. Cứ như ý riêng của tôi thì chúng ta tàu thoát ra lối cửa đường ngầm có lẽ tiện hơn.

— Tại sao vậy ?

Thám-tử bèn chỉ tay vào tấm gương thiên-ly mà nói rằng :

— Tại sao ư ? Ngài hãy nhìn vào tấm gương này xem. Ở trên cái ghế giải, mà đêm trước chúng ta nấp ở đó thì ngài sẽ rõ.

Bá-tước Lê-Viên ngẩn nhìn vào tấm gương thiên-ly, bỗng ngạc-nhiên nói rằng :

— Ủ ờ nhỉ, trên ghế có một người coi vẻ khốn nạn đương gặm miếng bánh mì cháy khô.

— Phải, người khốn nạn ấy chính là một tay do thám của Đảng Sao Đỏ đó.

— Trời ơi, thật vậy ư ?

Thám-tử bèn gật đầu mà rằng :

— Thằng khốn-nạn kia ngồi đó chủ-ý canh gác cái nhà bí-mật này, định xem có kẻ nào lẩn vào địa-hạt của chúng không. Nhưng nó chưa biết bọn ta đã vào trong nhà này. Bởi lẽ đó nên ngài cũng đủ rõ ý tôi không muốn tháo thân ra lối cửa chính con đường 75 vậy.

— Vậy ý tôn-ông mưu-tính thế nào ?

— Cứ như ý tôi, thì tôi mong tưởng cố tìm ra được một lối để tàu-thoát rất mới mẻ như cái hang gã A-li-ba trong chuyện Nghìn một đêm vậy.

— Trời ơi, nếu tôn-ông mong tưởng được như ý muốn của tôn-ông thì còn gì may mắn bằng nữa.

Hai nhà thám-tử nói đoạn, rồi cùng nhau đi sục tìm khắp trong đàn nhà đó.

Khi vừng-ô đã sê mà hai người hãy còn vơ vẩn tìm hoài. Nào hang A-li-ba đâu? Nào lối ra mới mẻ đâu? Đã dùng nghị-lực cùng tri kiên-nhân tìm tòi mà cũng phải ngã lòng.

Thỉnh thoảng hai nhà do-thám lại đèn trước tấm gương thiên-lý xem. Tên do-thám của *Đảng Sao Đỏ* vẫn thấy ngời lý trên ghế, khi gặm bánh, khi vuốt vai, khi vờ ngủ gật.

Lúc trời sấm sấm tối mà tên khốn nạn vẫn ngời lý, vờ gật gù trên ghế.

Thám-tử Mã-Long cùng bá tước Lê-Viên thấy vậy, chỉ nhìn nhau thở giải một vẻ tuyệt-vọng, chớ chẳng hề nói năng chi.

Hai nhà do-thám lòng lo ngây ngấy, không biết đêm ấy hội viên *Đảng Sao Đỏ* có họp hội đồng không. Liệu còn lo toan mưu kế, chốn chánh cho khỏi sảy ra sự sô sát. Suốt đêm hôm đó thám-tử cùng bá-tước, cắt canh nhau mà canh gác đề phòng. Nhưng may thay đêm hôm ấy *Đảng Sao Đỏ* không họp hội đồng, hai nhà do-thám mới được vững dạ bình tâm.

Vào hồi quá ba giờ đêm, thám-tử cùng bá-tước, đã phọc mệt lắm rồi, bèn ngồi gục xuống bàn gượng sức. Song hai người chợp ngủ lúc nào không rõ. Lúc giật mình bừng mắt, thì trời đã rạng

đông. Hai người lúc đó mới thấy trong lòng đói  
cào khó chịu, sinh ra ngứa rết, ù tai, mắt nẩy ra  
đom đóm. Trông vẻ rất thương-tâm, không bút  
nào tả ra cho siết.

Thiếu-nữ Đào-loan thấy vậy, giở đôi hàng lệ, tỏ-  
lộ cho hai người biết rằng, trong ngực thiêu-nữ  
bị rớt, có ít nhiều lương-thực, nên vào đó lấy ra  
mà ăn. Thiêu-nữ lại nói thêm rằng, những đồ hộp  
chúng đem cho thiêu-nữ ăn dùng, trong những bốn  
ngày, vì bốn ngày chúng mới mang cho thiếu-nữ  
một lần.

Khi bọn do-thám ăn xong, nghe trong mình đã  
khoan-khoái, lúc đó mới lại soay ra tìm tòi đường  
lối tháo thân.

Bá-tước Lê-Viên thì cùng người yêu đến phòng  
hội họp của đảng cướp, mở hết chữ đồng hồ bí  
mật để mở các phòng kín.

Còn thám-tử Mã-Long thì đi sục tìm khắp các nơi  
phòng kín để khám-phá cái lối ra bí-mật. Nhưng  
nào có thấy cái cửa bí-mật vẫn ở trong nhà bí-mật  
đó đâu. Nhà thám-tử đại-tài hao biết bao nhiêu công  
sức mà cũng chẳng hiệu quả chi.

Sâu sinh ra chán nản, thờ thần hồi lâu, lại soay ra  
tra xét các sổ sách can-hệ của *Đảng Sao Đỏ*, để họa  
may tìm ra được cái manh-mối lối ra bí-mật chẳng.  
Nhưng sổ sách rất nhiều, sếp đặt một cách hỗn độn  
khó dò. Muốn tra xét rõ ràng phải mất ít ra một  
tuần lễ mới có thể tìm được cái cửa bí-hiểm riêng  
trong nhà ấy.

Thấm thoát thoi đưa, thời giờ như chớp mắt, ba người lần quất, bó cẳng trong khu nhà kín đó đã được ba ngày.

Lương-thực dành dụm đã hết rồi. Cái tình thế bây giờ mới lại nguy to. Nếu chẳng bị *Đảng Sao Đỏ* giết, thì cũng chết đói mà thôi. Biết lo toan mưu kế nào cho thoát khỏi hai cái tai-nạn đã kề trước mặt.

Tiểu-nữ Đào-Loan thở giải thồn thức nổi lòng, giở đôi hàng lệ, nói với bá-tước rằng :

— Bá-tước ơi ! Em thấy cái tình cảnh éo-le, cuộc đời của chúng ta đã sa vào hang thâm, mà em đầu đón can-tràng, Chắc đến ngày thứ tư, đảng cướp sẽ tới đây, chúng ta đã bị thần đói làm siêu bạt rồi. Vậy thì chúng ta chẳng còn hơi sức nào chống cự lại được với chúng nữa. Chắc là cái đời của chúng ta sẽ ngã vào tay chúng.

Thiếu-nữ Đào-Loan nói đoạn bèn ôm choàng lấy cổ bá-tước nức nở khóc rồi lại nói luôn rằng.

— Bá-tước ơi ! Đói ta thật là tuyệt-vọng ở cõi đời rồi. Khi có tin bọn cướp tới đây thì xin bá-tước lấy tình thương em mà giết em trước đi. Chớ em không muốn cái thân em lại ngã vào tay đảng cướp lần nữa. . . . .

Bá-tước Lê-Viên nghe người yêu nói vậy, đến nỗi phải giở hai hàng nước mắt, thở giải mà rằng :

— Trời ơi ! Lần này chúng ta thật chẳng còn cái hi-vọng sống ở cõi trần nữa. Thần chết đã đứng kề bên, nhắm nhe chực kéo chúng ta đi đó.

Bá-tước nó đoạn rồi vồn vã cả người, hình như linh-hồn bị siêu bạt, ngã sóng siết trên ghế.

Lúc đó thám-tử Mã-Long ngồi gục đầu ở góc bàn đang phảng phất nghĩ ngợi. Bỗng nghe thấy những tiếng ai-oán, thương tâm bên tai, chàng bèn ngẩn đầu lên một vẻ buồn rầu mà rằng :

— Tôi lấy làm kinh-khủng lắm.

Lời nói vừa thổ-lộ ra mồm nhà trứ-danh trinh-thám Mã-Long thật là lời rất đau đớn thương-tâm vậy. Kể từ khi chàng Mã-Long ra làm nghề trinh-thám chàng đã tra giò, khám-phá được bao cái kỳ-án khó khăn, nên thanh danh chàng đã lừng lẫy. Sau hết đến cái việc bí-mật của *Đảng Sao Đỏ* này, chàng đã trở hết tài-năng, nghị-lực cùng trí kiên để tra xét trong nhà kỳ quái kia mà không hiện quả. Chàng phải đành bỏ gối, thổ-lộ ra mồm mấy lời đau đớn kia vậy.

Cái nhà hội quán của *Đảng Sao Đỏ* thật là hiểm hóc lắm thay. Mấy nhà do-thám bị rớt trong nhà đó, không biết tìm ra được mưu-kế chi, chốn ra cho thoát. Còn như cái kế kêu gọi phía ngoài vào cứu thì không thể thi-hành được.

Hồi bá-tước Lê-Viên ở nhà bước chân ra đi, cũng không nói cho ai biết rằng bá-tước chủ đích đi đâu. Chính bá-tước cũng không biết trước là bá-tước định vận-động những việc gì vậy.

Chàng thám-tử Sinh-Vương thì biết đích là Mã-

Long cùng bá-tước Lê-Viên chủ-ý đi theo dò vết tích viên giáo-sư Trần-Chang. Chính chàng Bảo-Long cũng mục-kích hai nhà do-thám mạo-hiêm theo gót Trần-Chang đến cái nhà bí-mật ở con đường 75. Nhưng nào ngờ đâu hai nhà do-thám cả gan mạo hiêm xông đột vào cái nhà ghê-gớm kia. Mà biết đâu cái nhà ở con đường 75 kia lại sắp là cái mồ đe-thảm của mấy nhà do-thám.

Bá-tước Lê-Viên nằm sóng sượt trên ghế, tri não bâng-khuâng hồi lâu, rồi bỗng cất tiếng nói to rằng :

— Trời ơi, đau đớn thay, bây giờ bất ngờ đảng cướp đến đây, chúng sẽ giết chúng ta một cách rất dễ dàng. Dù chúng ta có phòng liệu khi-giới cũng không đủ sức mà kháng-cự lại được chúng nào. Trời ơi, bây giờ chúng ta cũng như đời con chuột đã bị mắc cạm rồi vậy.

Thám-tử Mã-Long nghe vậy, chùng mắt mà rằng :

— Cái cuộc đời may mắn của chúng ta sẽ ra sao, chỉ cốt đợi tội cướp mau tới đây đó.

— Tôn-ông nói vậy là nghĩa làm sao ?

— Tôi nói vậy là mong cho đảng cướp chóng đến đây đó. Vì cái kế tôi đã mưu-tính hai hôm nay là là cốt để cho đảng cướp Sao-Đỏ đến nhà này thì thi-hành mới có hiệu quả được. Còn như mấy lời ngài vừa thổ-lộ ra mồm một cách tuyệt-vọng thì thật là hèn lắm.

— Nếu tôn-ông mong ước như vậy nào. có khó chi. Có lẽ chẳng mấy chốc nữa mà chúng sẽ tới đây đó tôn-ông ạ.

— Tôi đang mong ước như lời ngài nói đó.

— Vậy thì. . . . .

— Vậy thì, trước cái hồi ngài đèn cầu cứu tôi, tám hôm trước tôi đã tiếp được một cái thư ngỏ về Đảng Sao Đỏ. Tôi đã cho người đi dò viên giáo-sư Trần-Chang. . . . .

— Thật vậy ư ?

— Phải, ngài cũng nên biết thêm nữa rằng : Trong tuần lễ này viên giáo-sư Trần-Chang cũng không có họp hội đồng trong cái nhà bí-mật ở con đường 75 này nữa đâu.

— Trời ơi, thật vậy ư ?

— Phải, trong tuần lễ này chúng không họp hội đồng đâu.

— Nếu thật vậy thì nguy cấp lắm.

— Tôi đã cho dò đích xác được rằng, cứ mười lăm hôm thì chúng mới họp hội-đồng một lần. Nếu trong một khoảng thời-gian khá dài ấy, bọn giặc không tới đây thì chúng ta sẽ chết đói đó vậy. Nhưng may, chúng ta cũng còn có hi-vọng một chút, là đợi người mang lương-thực vào đây cho nàng Đào-Loan đó.

Thiếu-nữ Đào-Loan nghe vậy bèn cất tiếng nói rằng :

— Còn những hai ngày nữa thì mới có người mang lương-thực cho em. Liệu chúng ta có đủ sức mà chờ đợi hai ngày đằng đằng đó không ?

Thám-tử Mã-Long bèn nói cứng rằng:

— Làm chi mà chẳng chờ đợi được. Hai ngày nhịn đói cũng chẳng hại đến tinh-mệnh mà lo.

Đoạn ba người cùng ngồi đó, im hơi lặng tiếng.

Bá-tước Lê-Viên và thiều-nữ Đào-Loan cùng ngồi trên ghế tràng kỷ, khoác tay nhau một cách âu yếm lạ thường. Bốn con mắt chòng chọc nhìn nhau một vẻ bi-ai, thăm-đạm mà tơ tưởng đến những cuộc vui thú phía ngoài.

## V

Cái tấn thăm-kịch sầy ra ở trong cái nhà bí-mật ấy thật là đáng thương cho cặp uyên-ương cùng nhà trinh-thám vậy.

Nhà thám-tử Mã-Long gục ở ghê, chân tay buồn bã ; mắt lim dim tựa như ngủ, coi vẻ thật thương-tâm. Còn Thiều-nữ Đào-loan thì gục đầu vào vai bá-tước Lê-Viên, ngực thom thóp thở, mồm há hốc tựa như người đang hấp hối sắp lìa cõi trần vậy.]

Bỗng thám-tử Mã-Long ngẩng đầu lên mà rằng :

— Này mau lên, bá-tước Lê-Viên ơi !

Bá-tước giật mình quoy lại phía nhà trinh-thám hỏi rằng :

— Tôn-Ông vừa gọi tôi đó ư ?

Thám-tử Mã-Long chỉ vào tấm gương thiên-lý mà rằng :

— Ngài hãy coi vào tấm gương đó xem, đảng giặc đã tới đó rồi.

Ngay lúc đó ở vệ hè ngoài phố có hai người vẻ rất hùng tráng đang đứng ở trước cửa nhà bí-mật, sắp sửa mở cửa.

— Chúng đã tới rồi thì tôn-ông bảo liệu làm thế nào bây giờ.

— Xin ngài hãy mau chân ra đóng phiến cửa gác lại đã, rồi sẽ liệu mưu kế thi-hành.

Bá-tước nghe đoạn, vội chạy sấn lại phía cửa để đóng. Còn thám-tử thì bấm vào mu gỗ ở bàn, tức thì tấm gương thiên-lý biến vào trần nhà.

Đoạn, thám-tử Mã-Long bèn đốt đèn ló, rồi cùng bá-tước và thiêu-nữ Đào-Loan tiến lại phía cái tủ sách số 5, mà thám tử đã dự-bị hé mở sẵn sàng.

Chắc các độc giả cũng còn nhớ rằng trong cái tủ sách số 5 đó là một cái cầu thang bí-mật ăn thông xuống gác dưới và các nhà hầm dưới đất vậy.

Nhà trinh-thám vừa sẽ đóng cái cửa tủ sách lại và vừa tắt ngọn đèn đi thì đã nghe thấy tiếng chân người đi gần tới.

Cái sự mỗi một vồn vã, cái lòng lo sợ cuộc đời sắp tận, cái nỗi đói, già dầy cào cấu của trinh-thám cùng cặp uyên-ương, vì tiếng động chân dẳng giắc mà thốt nhiên đều tiêu tán mất cả, thật cũng kỳ thay.

Bá-tước Lê-Viên bèn lẩm bầm rằng :

— Chết chửa, tôn-ông sinh lú rồi hay sao, mà tôn-ông lại đóng phiến cửa tủ sách lại, Tồi.....

Thám-tử cướp lời mà rằng :

— Xin ngài lắng yên. Vừa có tiếng động người đi đó.

Ngay lúc ấy, bỗng phía bên có nhiều tiếng chân người đi sột soạt.

Thám-tử Mã-Long lắng tai nghe rồi ghé mồm vào tai bá-tước nói thầm rằng :

— Nghe chừng đâu, chúng có những năm người kia đấy.

Bá-tước nắm chặt lấy khẩu súng lục mà nói cứng rằng :

— Không cần.

Bỗng ba người đang nấp ở trong tủ sách đều nghe thấy tiếng nói rất rõ ràng. Tiếng nói đó toàn nói bằng tiếng ang-lê rằng :

— Thưa các ngài, bữa nay còn nhiều hội-viên ban cổ-vấn chưa đến, nếu chúng ta đợi cho đủ mặt thì mất thì giờ. Vậy tôi có mấy điều mới mẻ rất quan-trọng, muốn bày tỏ cùng các ngài đây.

Bá-tước Lê-Viên bèn kéo áo nhà thám-tử mà sẽ hỏi rằng :

— Có phải tiếng viên giáo-sư Trần-Chang vừa nói đó không ?

— Đích phải đó.

Bỗng lại nghe thấy tiếng chân người đi và tiếng kéo ghế. Những tiếng động đó là tiếng các ông hội viên Đảng Sao Đỏ đến chậm vậy. Mấy người kia vừa bước vào cửa phòng thì giáo-sư Trần-Chang lên tiếng nói rằng :

— Thưa các ngài, phiên hội nghị vừa mới bắt đầu.....

« Cái tin mới mẻ rất quan-trọng cho đảng ta tôi vừa nói đây là thắng chớ săn Mã-Long người lang-sa, nó đã khám-phá được vết tích đảng ta rồi.

Mấy lời giáo-sư Trần-Chang vừa nói đó làm cho nhà thám-tử đang nấp ở trong tủ sách, phải giật mình kinh ngạc.

Một người trong đảng cướp cất giọng nói rằng :

— Không có lẽ. Thắng chớ săn Mã-Long chẳng phải là tiên thánh chi. Tôi không tin lời ngài vừa nói đó làm thật.

— Mã-Long là tiên-thánh hay không mặc lòng, song tôi tin lời của ông Vi-li-Am là thật đó.

— Trời ơi, ngài lại cả-quyết tin Vi-li-Am như vậy ư?

— Tôi dám cả-quyết như vậy, vì tôi đã tin sự gì thì có đủ chứng cứ. Đã lâu nay, tôi cho người đi dinh mò xem Mã-Long vận-động những việc gì. Ba hôm trước đây, bá-tước Lê-Viên có đến cầu cứu nhà trinh-thám Mã Long, rồi từ hôm ấy đến nay không thấy mặt chúng ở thành Hoa-Bông này nữa.

Bá-tước Lê-Viên nghe vậy rồi bắm Mã-Long mà rằng :

— Tôn-ông có nghe rõ chúng vừa nói gì đấy không.

Mã-Long đứng yên, gật đầu mà không đáp.

Giáo-sư Trần-Chang quay lại hỏi, Vi-li-Am rằng :

— Cái việc nhà trinh-thám cùng bá-tước biên di mất, rất quan-trọng với đảng ta phải không ?

— Phải, vì hôm kia tôi thấy Lã-Mông vợ vẫn ở trong tửu-điểm Chim-Xanh, cặp mắt hần cứ dăm dăm săn sóc bọn chúng tôi.....

Một người ngồi đó cướp lời mà rằng :

— Đích thật vậy giáo-sư ạ, chính mắt tôi được mục-kích thẳng chó săn thính mũi của Mã-Long đó.

— Gớm thật thôi. Hai thầy chó thẳng tai-ách Mã-Long nó làm cho đảng mình bối rối. Giáo-sư Trần-Chang nói vậy ngừng lại hồi lâu rồi lại nói tiếp luôn rằng :

— Con chó lang-sa thính mũi thật, tài khéo thật. Chúng ta phải lập mưu hãm hại cho được con chó lang-sa ấy thì chúng ta mới được yên. Tất cả những đại-chộm ngồi đó đều đồng thanh mà rằng :

— Chúng tôi đều công-nhận là con chó lang-sa ấy thính mũi lắm.

Lúc ấy giáo-sư Trần-Chang đứng dậy nói một cách hùng hồn rằng :

— Xin các anh em có mặt ở đây đừng có tư-phụ lạnh-lẹ mưu chí hơn chúng đâu. Một đứa trinh-thám phụ của Mã-Long có thể lạnh-lẹ mưu-chí gấp bốn, năm người trong đảng ta đó. Bởi vậy nên tôi đã ra lệnh cho đảng phụ chúng ta ở thành Mỹ-suy cố riết

hãm hại cho được thắng Lã-Mông trước. Tiếp sau chúng ta ở đây sẽ thi-hành một mưu-kế rất thần-hiệu để hãm-hại thắng Mã-Long.

Tôi thiết nghĩ anh em chúng ta đây chỉ cốt lấy lòng kiên và nghị-lực thì mới đoạt thắng được chúng thôi. Vậy các anh em nghĩ sao ?

— Cả đảng nghe đoạn đều reo mừng, công nhận mấy lời hùng-hồn của giáo-sư là hay.

Giáo-sư Trần-Chang ngồi xuống ghế, nghĩ ngợi hồi lâu rồi lại nói :

— Thôi, vậy bây giờ chúng ta hãy sét những công-việc của chúng ta vận-động đã.

Thưa cùng ông Vi-ly-Am, xin ông hãy cho chúng tôi biết những công-việc ông cáng đáng về đường thủy thế nào.

Vi-ly-Am bèn đứng lên mà rằng :

—Thưa cùng giáo-sư và các anh em đây. Những công việc của tôi sắp bày tổ trong kỳ đại hội-đồng đêm nay như sau đây.

Tôi được tin vô-tuyên-điện mật-báo rằng, ba bức tranh họa kiệt-tác I-ta-li, của ba nhà trứ-danh họa-sĩ : Chi-Tiên, Lã-Phên, và Lô-Nanh đã mang xuống tàu, vượt bể sang Ê-ta-uy-ni rồi. Chừng tám hôm nữa thì chiếc tàu kia sẽ tới Nê-óc. Hội bảo-hiểm đã ký giấy bảo-hiểm cho hai bức tranh Chi-Tiên và Lã-Phên rồi, còn bức tranh Lô-Nanh thì bọn bảo-hiểm ăng-lê không chịu nhận bảo-hiểm cho chúng ta.

Giáo-sư Trần-Chang nghe vậy cau mày mà rằng :

— Được rồi, nếu chúng không chị bảo-hiêm bức tranh ấy cho đảng ta, thì chúng ta sẽ thi-hành một mưu-kê bạo-động cho chúng biết tay.

Thưa cùng ông Lý sê-Mông, xin ông hãy cho chúng tôi rõ những công việc chánh đáng của ông.

Lý-sê-Mông là một ông chủ nhà buôn ngọc-thạch, to nhất ở thành Hoa-Bông, xa gần đều biết tiếng, bèn đứng lên nói rằng :

— Thưa cùng các anh em, đảng phụ-chánh của anh em mình tại Nu-ven Ô-Long đã vét được một món bạc khá to của Phăng-Sít chủ nhà Băng Uy-ni-ông rồi. Hai bức họa nữ thiên-chúa kiệt-tác của trứ-danh họa-sĩ Cu-tuy và Bi-ganh, bọn mình cũng đã đoạt thắng được rồi. Hiện đã để cả lên ô-tô chở về đây. Chừng vào hồi đêm chúng ta sẽ tiếp được đó. Lúc ấy cặp mắt giáo-sư Trần-Chang óng ánh vẻ mừng, bèn đứng giậy bắt tay Lý sê-Mông mà rằng.

— Hay lắm, ông thật hết nghĩa-vụ với anh em đó. À này, tụi chó săn chúng có ngăn chớ gì không ?

Lý sê-Mông cười mà đáp rằng :

— Không. Mọi việc đều vô sự cả.

— Thê thì thật là may mắn lắm. Thôi, bây giờ xin mời ngài xuống dưới hầm đợi anh em mang đồ về.

Lý-sê-Mông bèn đứng giậy mà rằng :

— Vâng, tôi xin tuân lệnh giáo-sư,

Trần-Chang lại hỏi :

— Vậy thì ai chở cái ô-tô chứa quý-vật về đây cho chúng ta ?

— Chàng Hòa-Lạc càng đáng việc này. Chàng là một người rất tin cậy của tôi.

— Thế thì hay lắm. Thôi mời ngài cứ xuống hầm trước đi.

Lúc đó thám-tử Mã-Long bèn ghé mồm vào tai bá-tước Lê-Viên mà nói thầm rằng:

— Phòng liệu cẩn thận. Cái dịp may mắn này chúng ta liệu mà . . . . .

— Vâng, tôi cũng đang để ý đến việc của anh em mình sắp sửa phải làm đó.

— Nay, chúng ta hãy xuống dưới hầm trước đã, chớ đừng đứng ở cầu thang này nữa mà Lí-sê-Mông nó trông thấy thì nguy.

Đoạn, ba người đón đến lần cầu thang xuống thẳng dưới hầm chứa những pho tượng đồng đen. Sau Mã-Long bèn kéo bá-tước và thiêu-nữ Đào-Loan ra nấp ở gần phía cửa ngầm số 24. Vì chỗ đó, khi đẳng cướp mở cửa trở hàng hóa vào, thì có thể trông suốt được đường ngầm ấy ăn thông ra nẻo nào vậy.

Bỗng một ngọn đèn ở cửa cuốn trên hầm, cháy sáng, rồi tiếp đến tiếng chân người đi vắng vắng xa xa, ngay lúc ấy thám-tử Mã-Long lại nghe thấy tiếng lò-so kêu két một cái. Thám-tử bèn bấm tay bá-tước mà rằng:

— Nay, chết chửa tôi vừa nghe tiếng có người đã mở phiến cửa tử-sách đó.

Bá-tước bèn so vai mà rằng:

— Chà, cần chi. Đẳng cớp còn ngồi cả trong phòng hội họp kia mà. Chắc chỉ có một mình Lý-sê-Mông xuống thôi.

Thôi yên mồm, liệu phòng bị, có tiếng người đi gần tới đây rồi.

Ngay lúc ấy tiếng người đi đã gần tới chỗ ba người nấp. Chừng một phút lại thấy một cái bóng người lù lù thẳng đi ở giữa hẻm. Cái bóng người đó chính là gã Lý-sê-Mông vậy.

Lý-sê-Mông hình-thù lực-lưỡng, tuổi chừng bốn mươi trở lại. Cách đi đứng coi ra vẻ một nhà đại phú-hào lắm.

Khi Lý-sê-Mông đi đến gần chỗ ba người đang nấp, thì bỗng dừng bước lại. Hắn bèn móc túi lấy đồng hồ ra xem rồi lầm bầm rằng :

— Mười một giờ kém mười lăm rồi. Chắc Hòa-Lạc cùng các anh em, chớ ô-tô sắp tới rồi. Ta liệu ra mở cửa mới được.

Lý-sê-Mông nói vậy, rồi đi thẳng ra gần phiến cửa sắt, hắn cũng vô-tình không biết thám-tử Mã-Long nấp ở sâu lưng hắn.

Chắc các độc giả còn nhớ, cái cửa này chỉ có một phiến sắt dày sây ngậm vào tường, chớ chẳng có then, khóa hoặc khe khốck chi cả.

Bá-tước Lê-Viên bèn bấm thám-tử Mã-Long mà nói rằng :

— Này, chúng ta hãy chủ-ý xem hắn mở phiến cửa sắt kia cách thế nào.

Hai người bèn lom khom nấp sau những pho tượng nhìn xem Lý-Sê-Mông. Nhưng hắn chỉ đứng lý trước phiến cửa sắt hồi lâu. Bỗng, hắn thò tay vào túi rồi quay trở lại. Hai nhà do-thám đã giật mình tưởng rằng hắn biết có người nấp phía sau, trở lại cự-dịch chẳng. Nhưng không, hắn cứ ung dung trở vào, rồi vịn tay vào cái cột lồng thang máy, mồm lẩm bầm rằng :

— Không biết trời đã tạnh mưa chưa.

Bỗng Bá-tước Lê-Viên giật mình nói sẽ rằng :

— Quái lạ, vừa có tiếng chi kêu đó.

Ngay lúc ấy Lý-Sê-Mông lòng không muốn mở phiến cửa sắt hầm số 24. Nên bèn vặn máy để hạ cái thang máy xuống hầm.

Tức thì, một tiếng kêu « rắc », cái nóc hầm nhún nhui như không, bỗng biến thành ra một cái cửa rộng. Đoạn cái thang máy lừ lừ thẳng lồng thang máy, vượt qua lỗ hồng chụt xuống đáy hầm.

Cũng ngay lúc ấy, thám-tử Mã-Long tay cầm khẩu súng lục, hăm hăm nhảy sấn lại phía Lý-Sê-Mông. Thám-tử mím môi nghiền lợi, hết sức bình-sinh, dơ thẳng cánh tay đánh mạnh một cái báng súng vào giữa gáy Lý-Sê-Mông.

Lý-Sê-Mông bị một cái đánh bất thần, đau rữ quá, không kịp kêu cầu cứu, ngã lăn xuống đất, nằm bất tỉnh nhân-sự.

Bá-tước Lê-Viên cũng vội tiên lại gần thám-tử mà nói rằng :

— Chết chưa, sao tôn-ông vội nóng nẩy làm như

vậy. Thề thì chẳng hóa ra không may cho chúng ta lắm ư. Dá tôn-ông cứ để yên, cho hấn mở phiến cửa hầm số 21, thì chúng ta được tẩu-thoát ra lối ấy, có phải là may mắn không.

Thám-tử Mã-Long so vai đáp rằng :

— May mắn ư ? Ngài thật là không có trí mau suy nghĩ. Chúng ta tẩu thoát ra đường hầm số 24, liệu có khỏi gặp đảng Hòa-Lạc không. Liệu có khỏi một trận đánh nhau kịch-liệt không ? Vả lại, tôi đã chủ-ý thấy Lý-sê-Mông ngần ngừ không muốn mở phiến cửa hầm 24 nữa. Tôi chắc là vì ngoài mưa to, cái đường ngầm đảng cướp thường vận-tải hàng hóa, bị nước tràn đầy. Lý-sê-Mông biết rằng đường ngầm bị vỡ lối, đảng Hòa-Lạc không đi qua lối ấy được nên hấn đứng ngần ngừ, sau quyết không mở phiến cửa ấy nữa. Nếu mở ra, nước tràn vào thì lại hại cả phía trong hầm.

Thám-tử Mã-Long nói đoạn rồi cúi xuống xem xét sắc Lý-sê-Mông. Thám-tử thấy một cái chìa khóa mạ kền óng ánh ở trong tay tên giặc. Cái chìa-khóa ấy bé mà hình thù rất lạ. Mã-Long bèn cướp lấy, rồi tự nghĩ rằng, có lẽ cái chìa-khóa kỳ-lạ này dùng để mở cửa trở ra lối đường 75 đây.

Thám-tử bèn bảo bá-tước và thiếu-nữ Đào-Loan rằng :

— Thôi, bây giờ chúng ta lên đường !

Ba người vội vào thang máy, rồi vận máy cho thang chạy lên tầng đất. Khi tới nơi, ba người bèn đón dón ra phía cửa. Mã-Long sẽ tra cái chìa-khóa vào ổ khóa vận, thì tức khắc, phiến cửa mở ra một

cách rất êm ái. Ba người ra thoát rồi, thì thám-tử Mã-Long lại đóng và khóa lại như cũ.

Phía ngoài lúc đó, trời mưa to, gió lớn, nước đổ xuống như thác vậy, mà ba người cũng phải nhắm mắt liều thân, sông dột dưới làn mưa lũ. Đi được chừng năm mươi thước, thì may thay, gặp một chiếc ô-tô không có hành-khách chạy vượt qua. Thám-tử Mã-Long bèn ra hiệu gọi cho xe kia dừng lại, rồi ba người cùng lên.

Chừng 15 phút sau, nhà thám-tử, bá-tước và thiêu-nữ Đào-Loan đã ngồi ở trong sở trung-ương trình-thám rồi.

Ông Gia-mỹ, chánh sở trình-thám tiếp chuyện ba người hồi lâu, nghe hết đầu đuôi những cuộc phiêu-lưu đó rồi ông nói rằng :

— Gớm thật thôi, ở thành Hoa-Bông này mà cũng có cái đảng bí-mật ghê-gớm thế ư. Vậy mà cả sở trình-thám không ai biết vết tích. Nay Mã-Long tiên-sinh đã khám-phá được manh-mối tổ-tường. Tôi xin sai người đèn cái nhà ghê-gớm kia, vây bắt cho được cả đảng giặc thì tôi mới yên gia.

Trong khoảng 20 phút sau thì hội quán *Đảng Sao Đỏ* đã có 40 tay trình-thám vây kín tứ phía.

Các mưu-kê phòng liệu đã xong rồi thì thám-tử Mã-Long, bá tước Lê-Viên, ông chánh trình-thám Gia-Mỹ và mấy người trình-thám nữa bèn tiến lại phía cửa chính ở con đường 75.

Ông Gia-mỹ bèn bảo thám-tử Mã-Long rằng:

— Ngài lấy chìa khoá mở cái cửa này ra rồi vào, chúng tôi sẽ xông vào tiếp ứng.

Nhà trinh-thám Mã-Long vừa mở hé phiến cửa ra, thì bỗng giật mình rồi lùi lại, vì ngay lúc ấy, chàng trông thấy giáo-sư Trần-Chang đứng sững ở bậc cửa. Các nhà trinh-thám đứng sau Mã-Long, thấy vậy cũng đều kinh-ngạc mà phải lùi cả trở lại,

Giáo-sư Trần-Chang liếc mắt nhìn thấy người đứng đông ngòm trước cửa, biết ngay là có sự nguy-biên đã xảy tới chân. Hắn vội đóng sập cửa lại, rồi tiếp đến một tiếng đóng then cửa sắt rất mạnh.

Thám-tử Mã-Long thấy vậy quát to lên rằng :

— Thôi, hỏng bét rồi. Thằng khốn nạc gớm thật, nó chánh được viên đạn của ta rồi. Chắc là nó ở lý trong nhà, chớ không dám ra nữa đâu.

Gia-Mỹ bèn ung dung nói rằng :

— Chúng ta cứ chịu khó đứng đợi đây. Chắc đảng cướp không thể tháo thân ra lối đường ngầm được đâu.

Làm thế nào chúng cũng phải liều mà trở ra.

Viên chánh trinh-thám nói đoạn rồi bèn huýt còi, nổi hiệu lệnh để các thám-tử vây bọc chung quanh biết. Hễ thấy xảy ra việc chi thì cứ sẵn mưu-kế đã dặn dò mà thi-hành.

Mấy người đứng lặng chừng năm phút, bỗng bất-trước Lê-viên nghiêm nét mặt nói rằng :

— Tôi lấy làm lo sợ lắm !

Gia-Mỹ sững sốt hỏi :

— Ngài lo sợ cái gì ? Cứ như ý riêng của tôi, thì tôi đoán rằng, đảng giặc định cự-dịch với

chúng ta đó, vì chúng không còn nẻo-lối nào mà tàu thoát nữa. Hiện bây giờ, chắc chúng đang hủy hại những sổ sách, giấy má quan-trọng cho tiêu diệt tang chứng chớ chẳng sai.

— Ông nói thế nào vậy ?

Thám-tử Mã-Long bèn cướp lời mà rằng :

— Từ lúc thẳng giấc Trần-Chang đóng cửa chạy tọt trở vào thì...

Bỗng, ngay lúc ấy thì một tiếng động chuyển cả mặt đất, làm cho những súc-vật ở các nhà gần đấy phải cần sủa nhao nhao.

Mấy nhà trinh-thám đều giật mình, ngạc-nhiên nhón nhác nhìn nhau mà hỏi rằng :

— Quái lạ, tiếng gì chuyển-động mà giữ dội làm vậy ?

Thám-tử Mã-Long bèn đáp :

— Các ngài không hiểu tiếng chuyển động ấy là gì ư ? Giáo-sư Trần-Chang khi sắp sửa trở về, nhưng vừa ra tới cửa này thì gặp bọn ta. Hân biết ngay là việc bí-mật của hân đã vỡ lở, bèn vội chạy xuống hầm định tháo thân ra lối đường ngầm. Hân bèn mở phiên cửa hầm 24. Nhưng chẳng ngờ đường ngầm chứa đầy nước mưa, nên nước tràn mạnh vào hầm, nổi lên một tiếng động rũ rội mà chúng ta vừa nghe thấy, đó.

Gia-Mỹ kinh-khủng mà rằng :

— Nước tràn vào trong hầm ! Ừ có lẽ ngài nói phải đó.

— Vậy chúng ta phải lập tức tránh xa cái nhà ghê  
gớm này một chút, không thì chúng ta sẽ bị tai bay  
và gió đẩy ngài ạ.

Ông chánh trình-thám nghe vậy, lòng còn lưỡng  
lự chưa muốn tuân theo. Nhưng thám-tử Mã-Long  
bèn kéo Gia-Mỹ sang vệ hè bên kia phố. Bá-tước  
Lê-Viên và các thám-tử thấy vậy cũng đi theo.

Vừa bước lên hè thì ông chánh trình-thám bèn  
hỏi Mã-Long rằng :

— Xin ngài hãy nói cho chúng tôi biết cái ý-kiên  
của ngài, vì lẽ gì mà ngài bảo chúng tôi phải tránh  
ra đây.

Mã-Long nghiêm nét mặt đáp rằng :

— Vậy ra ngài đã quên hết câu chuyện hai cái  
hầm nổ-phá số 11 và 17, tôi vừa nói cùng ngài hồi nãy  
ở sở trình-thám rồi ư ! Nếu Trần-Chang không bị  
nước đường ngấm tràn vào vật chêt, thì hẳn chạy lên  
phòng hội họp. Hẳn thấy cơn nguy, kể bĩ, cái việc  
tai-ách tày trời đã tới chân thì chắc là hẳn mở  
máy hai cái hầm nổ-phá kia. Bởi hẳn thấy chúng ta...

Thám-tử Mã-Long vừa nói đến đấy, thì bỗng, một  
tiếng nổ vang lừng, long chuyển trời đất. Làm cho  
bốn mươi nhà trình-thám đang đứng trên vệ hè, ngã  
lăn cả xuống đất, tựa như cơn phong ba cuốn đi vậy.  
Ngay lúc ấy, một luồng lửa sáng chói lợi, bắn vọt  
lên trời cao ngất hình như núi lửa phun lên vậy, lại  
tiếp luôn đến những cây nước và đất bùn cuốn theo  
ngọn lửa mà vọt lên coi ghê cả mắt. Thế là trong giây  
phút cái nhà bí-mật gồm ghê kia bị tan tành đổ nát.

Nào là máy móc kỳ-lạ, nào là cửa quý hiem hoi,

nào là tiền vàng chất đống, nào là Trần-Chang tiên thánh cùng đồng-đảng điều bị tiêu-diệt trong cái tiếng nổ long trời chuyển đất kia rồi vậy.

Sau khi sảy ra cái thảm-kịch ấy sở trình-thám cho người bới tìm ở nơi nhà đồ mà không thấy xác Trần-Chang hoặc là vết tích xương người còn lại. Vậy thì có lẽ xác thịt Trần-Chang bị cháy rú ra tro tàn rồi.

Hôm sau các báo-trương đều nhao nhao nói về việc giáo-sư Trần-Chang bị chết một cách rất gớm ghê.

Có một tờ báo nói rằng: «..... giáo-sư Trần-Chang bị chết một cách gớm ghê. Nhưng nói cho đúng thì giáo-sư là chúa Đảng Sao Đỏ tự tử bằng thuốc nổ một cách rất tài tình, để xương tan thịt nát tàn ra tro cả.....»

Sau những công-ty bảo-hiểm Âu-mỹ, những sở bảo hiểm kim-cổ mỹ-nghệ mới thuật lại rằng, mấy năm về trước những công-ty ấy bị giáo-sư Trần-Chang và đồng đảng giáo-sư thường quấy rối. Các công-ty ấy có viết giấy khen ngợi thám-tử Mã-Long và gửi tiền kính-tặng rất nhiều.

Mấy bữa sau, những đồng đảng phụ của Đảng Sao Đỏ ở các nơi đều bị các nhà trình-thám tầm nã bắt được hết cả và tổng dam ngục thất, chùng phạt một cách rất nghiêm ngặt.

Một tháng sau thì bá-tước Lê-Viên làm phép cưới trăm năm sum họp cùng thiếu-nữ Đào-Loan tại thành Long-Vân.

Đôi trai tài, gái sắc này rất âu yếm quí báu nhau. Những lúc nhàn hạ, vợ chồng thường cùng nhau nói chuyện lại đến những cuộc phiêu-lưu và những lời hấp-hối ở trong nhà bí-mật tại thành Hoa-Bông.

## HẾT

### TRUYỆN KIM-THỜI HÔN THÊM XIN NHỚ CHỜ QUÊN

PHẠM-QUÝT: — Mợ nó ơi! Phên này, tôi quyết trí sang Tây, có công nịnh-hót có ngày hiển-vinh.

Mợ nó ơi! Mạc-sây đấu-sảo linh-đình, tôi mua sao cho thiên hạ hoan-ngheh tôi mới thỏa lòng.

Mợ nó ơi! Mợ nên din vàng giữ ngọc cho hay, cho dành lòng kẻ chân mây cuối trời.

THỊ-XEN: — Cậu nó ơi! Cậu di lòng em luống những bụi ngùi, những lời nịnh-hót của cậu có chắc được người đời hoan-ngheh.

Cậu nó ơi! Việc chi phải gót bẻ lênh-dênh, ra luôn vào cũi nhục cái thân râu mày.

Ph.Q: — Mợ nó ơi! Dẫu rằng gót bẻ lênh-dênh, nhưng mé-day cùng bạc trắng cũng dành lòng mợ nó ơi.

Mợ nó ơi! Tôi hôn thêm mợ nó cái nữa kéo nhờ lâu rồi, dẫu tha hương đất khách thì rồi mới được sướng thân.

T.X: — Cậu nó ơi! Đây đây, hôn thêm xin nhớ chờ quên, Đằm-non xin chờ mò đêm đông giải.

. . . . . nhé cậu nhé . . . . .

VŨ-CÔNG-ĐÌNH

SẮP IN XONG

CON GÁI ĐỜI NÀY

(Xã-hội tùng-đàm) Giá: 0\$05

# MỘT GIỜ giải-trí

## Sắp xuất bản

Trong tập văn này chỉ in những tiểu-thuyết hoặc kịch-bản rất có giá-trị, hoặc dịch, hoặc soạn của nhà văn-sĩ có danh tiếng.

Mỗi tháng xuất-bản hai hoặc ba cuốn, giá bán rẻ. Ai cũng nên có một cuốn để khi nhàn-hạ đọc cho di-dưỡng tinh-tinh, cho thêm phần bổ trí.

**VŨ-CÔNG-ĐỊNH**  
kính-cáo

Sách của **VŨ-CÔNG-ĐỊNH** Sắp in xong  
**CON GÁI ĐỜI NAY (Xã-hội Tùng đằm)** Giá : 0\$05

# HỒ-KU-MUON

Ouvrier Dentaire

HANOI — 62, Rue du Riz, 62 — HANOI

Bản hiệu chuyên môn  
trồng răng, chữa bệnh  
đau răng, chữa bệnh đau  
mặt rất tài giỏi, nên đã  
được nhiều qui-quan  
các tỉnh gửi giấy ban  
khen. Có trồng đủ: răng  
trắng, răng đen, răng  
vàng, theo cách vệ-sinh.

Bản hiệu có chế đủ  
các thứ thuốc, chữa các  
chứng bệnh rất thần  
hiệu. Như thuốc **HOÀN-  
HỒN** là một thứ thuốc  
chữa cảm rất công-hiệu,  
và chế giải cảm **THẮNG-Y**  
dùng cũng hay lắm giá  
0,05 một gói.

Bản hiệu lại có ma các đồ nữ-trang, mạ rất kỹ  
và rất bền, giá lại rẻ hơn mọi nơi.



Sách của **VŨ-CÔNG-ĐÌNH** Sắp in xong

**CON GÁI ĐỜI NAY**

(Xã-hội Tòng-dàm)

Giá : 0,05

Sách này in rất nhiều, ngài nào muốn thuê đăng quảng  
cáo hoặc mua buôn. Xin viết thư cho :

**QUỐC-HOA THU-QUÁN**

N° 115, Rue du Colon — Hanoi

Imprimerie Long-Guang — Hanoi